

[Victor Pürschel.]

— det er den Slags, der kan ske for selv det mest sandhedskærlige Blade. Men jeg tror, det er rigtigt at sige til Regeringen, at man vel forstaar, at der over for Emigranter kan gøre sig humane Betragtninger gældende, men Regeringen vilde efter min Mening gøre Landet en daarlig Tjeneste, hvis det aabnede Døren paa vid Gab for en jødisk Indvandring her i Landet, en Indvandring, der maaske meget ofte endda vil have en kommunistisk Indstilling. Som jeg sagde før, vi har intet Jødespørgsmaal her i Landet, og Regeringen bør sørge for, at vi ikke faar det.

Jeg skal saa til sidst gøre et Par Bemærkninger om Situationen her i Landet. „Social-Demokraten“ har atter i Dag berøret mig med at hæfte Etiketten „Nazist“ paa mig og det, som jeg beskæftiger mig med. Jeg vilde være henrykt, hvis man engang kunde faa en Definition af, hvad der forstaas ved Nazist. Det er saadan en Etikette, som Tilhængerne af Regeringen og dens System hæfter paa Folk, som de ønsker at mistænkeliggøre; som et Venstreblad engang meget rigtigt skrev, det er saadan et Slags Spedalskhedsmærke, som man søger at sætte paa Folk. Det vilde være rart at faa at vide, hvad man forstaar derved, for at man kan svare paa Spørgsmaalet, om man er Nazist eller ikke.

Hvis det er Meningen at sigte mig for at ville indføre en tysk Nazisme her i Landet, saa kan jeg roligt sige, at saa er jeg ikke Nazist, og det har jeg sagt mange Gange, men det lader altsaa ikke til at være forstaaet, hvad enten det nu er Evnen eller Viljen, der glipper — jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det er det sidste. Nej, det Arbejde, som jeg synes, man skal gøre her i Landet, det er dette, at man skal søge at samle alle de Mennesker, der mener, at den Udvikling, vi er inde i, ikke kan fortsættes, og det er vi mange, der mener.

Socialdemokratiet ser ud over sine Gerninger og siger, at alt er saare godt — det er noget, som den højtrædede Statsminister Gang paa Gang giver Udtryk for. Min Opfattelse er en helt anden: Paa en lang Række Omraader gaar det her i Landet meget slet, og det gaar stadig daarligere. Dette, at en Arbejderregering, som det skete ved Socialministerens berømte Udtalelse, giver op over for Arbejdsløshedsspørgsmaalet, det er saa overordentlig karakteristisk for den Udvikling, Danmark er inde i.

Denne Regering er paa en lang Række Omraader, netop i Kraft af sin Fortid, i

Kraft af sin Ideologi og i Kraft af sin Sammensætning, Radikale og Socialdemokrater, ude af Stand til at foretage det, som er nødvendigt at gøre for at faa ændret Tingenes Gang og faa den ændret til det bedre. Regeringen har givet op over for Arbejdsløsheden. Regeringen synes at staa magtesløs over for Fagforeningernes stedse klarere Forsøg paa at etablere sig som en Stat i Staten, der gennemfører, hvad den anser for Ret, uden at ulejlige sig med at gaa til de Samfundsorganer, der har til Opgave at dele Borgerne imellem i deres Konflikter. Fagforeningerne afgør selv, hvad de anser for Ret, og de gennemfører det ved Metoder, som er af en for Retssamfund overordenlig beklagelig Karakter.

Det, der er det farlige her, er ikke det aabenlyse, det kan man ramme gennem Straffeloven; hvis nogen ved Vold eller Trusel om Vold forsøger at tvinge en anden til at gøre noget eller at undlade at gøre noget, det kan man ramme. Men det, man ikke kan ramme, det er den stille Terror, der udøves af Fagforeningerne, og det er dette, som gør, at Fagforeningerne med Rette kan betegnes som en Stat i Staten, en Stat, der gennemfører sin egen Opfattelse uden Hensyn til, om denne kunde gennemføres ved Landets Domstole.

Enhver maa kunne forstaa, at det er et Tegn paa Forfald, naar et Styre ikke har Mod til at tage fat om dette Onde og gribe det an ved Roden. Jeg har sagt det før, og jeg vil gerne gentage det, at efter min Mening er det danske Demokrati inde i en Forfaldsperiode; det er i væsentlig Grad udartet til et Partivælde, og Grundlov og Valglov er stort set et Udtryk for, at dette Partivælde ønsker at konsolidere sig, at konservere sig, i Magtens Besiddelse. Det er denne Frygt for den kommende Udvikling, som Verdenshistorien viser saa mange Eksempler paa, det er disse i Verdenshistorien sig stadig gentagende Misgreb, Forsøg paa at lægge Udviklingen Hindringer i Vejen. Det er noget, der er karakteristisk for Slutningsperioder, og det er noget, som den, der har lidt aabne Øjne, ikke vil have ondt ved at se mange Tegn paa her i Landet.

Derfor er det en Nødvendighed for dansk Demokrati, hvis det ønsker fortsat at styre paa det Grundlag, som man er saa glad ved, at det med haard Haand tager fat paa at ændre sine Metoder, at det i Gerningen viser et Frisind, en Respekt for anderledes tænkende, en Tillid til sin egen Styrke, en Tillid, der gør, at man tør møde andre Tanker paa lige Fod. Hvis man ikke tør